

**0615 – 15. juni**

**La oss frykte, så vi ikke skal falle fra det løftet som ennå gjelder, om å få komme inn til hans hvile. Heb 4: 1.**

Her ville kanskje noen si: Det er jo akkurat dette jeg frykter for. Akkurat nå har jeg vel nåde til å tro. Men hvordan skal jeg kunne bli stående inntil enden? Vi ser jo at mange faller fra og går fortapt. Svar: Kristus sier: «Jeg er den gode hyrde. Jeg kjenner mine, og jeg er kjent av mine. Mine sauer hører min røst, og ingen skal rive dem ut av min hånd».

Disse ordene viser at ingen behøver være redd for om de skal bli stående, ingen behøver gå fortapt. Ingen kan rives ut av den gode hyrdens hånd. Ingen skal være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus. Og lenger går ikke Skriften med sine forklaringer om akkurat dette.

Mange som ikke er fornøyd med å få stå i en konstant avhengighet av Kristus, vil ha et løfte om at de aldri kan falle fra. Skriften gir ikke noen slik garanti, men holder tvert imot fram for oss det motsatte. Og advarer hver og en mot denne faren. Vi overlates derfor alltid i en frykt for oss selv – og med vår fortrøstning i Herren alene.

Og dette er da også den sterkeste helsemedisin for vårt åndelige liv. Det er også dette Skriften i tydelige ordelag understreker: «Pass på at dere ferdes med frykt all den tid dere er utlendinger her! Fryd dere med beven! La oss frykte, så vi ikke skal falle fra det løftet som ennå gjelder, om å få komme inn til hans hvile. Dere som frykter Herren, sett deres lit til hans barmhjertighet, for han svikter dere ikke».

Hva er så vår trøst i Herren? Jo, at Kristus, Guds Sønn som gav sitt liv for oss, er vår hyrde. Hans kjærlighet og trofasthet var jo så stor at han for vår skyld ble menneske, ble gjort lik sine brødre i alle ting, ble prøvet i alt slik som vi, og til slutt gav sitt liv for sauene.

Hva skulle vi ikke da kunne vente oss av ham? Når han så også er en allmektig Gud – hvilken fiende kan da skade den sauen som ligger på hans skuldre, som hører hans røst og holder seg tett inntil ham?

Dette er vår trøst at han, den gode hyrden, skal selv fø sine sauer, d. v. s. hele veien ved evangeliets ord holde vår tro levende. Styrke og holde levende trøsten og gleden i ham, kjærligheten og håpet. At han skal søke opp det fortapte og føre tilbake det som har forvillet seg bort.

Han vil altså, selv når vi har forvillet oss bort fra den rette veien, ikke forlate oss. Men vil gå etter den sauen som er borte, rope og lokke den tilbake. Og bare den på ny begynner å lytte til hans røst, vil han legge den på sine skuldre med glede.

Han skal forbinde dem som er såret, d. v. s. trøste og oppmuntre de sjelene Satan har herjet ille med, og gjenopprette både deres sjel og helse. Han skal styrke de svake. Og lammene som ikke har vært i stand til å følge hjorden, skal han samle i sin favn og bære dem i sitt skjød. Kort sagt vokte hele hjorden som den enkelte trenger det.

Men skal da ikke sauene selv bidra med noe som helst i denne saken? Om dem sier Herren bare dette: Mine sauer hører min røst. For det første er jo dette akkurat det samme som at «de har satt sin tillit til meg, de har ikke noe annet håp enn meg».

For den som i nødens stund er vårt håp, hans røst hører vi nøye etter. Det å høre Herrens røst betyr for det andre å lytte oppmerksomt på den, verdsette den høyt og ta den til oss som mat for vår sjel. Og å skjelle den fra fremmede røster.

Dette er alt vi behøver. For alt den gode hyrden gjør for å bevare oss, det gjør han gjennom sin røst. Hvis vi da bare lytter oppmerksomt til hans røst, vil vi bli hjulpet i all vår nød. Alle Satans listige angrep, alle kjødets fristelser, all verdens forførelse, all vår svakhet, vantro, likegyldighet, overmot – kort sagt: alt ondt og alle sår blir lagt bare vi lytter til hans røst.

Ingen kristen er så sterk, så lærd i Gud, så troende, så fast i sin kristendom at han ikke kan bli angrepet av alt mulig ondt. Så avhenger altså alt av at han ennå har det sinn at han lar sannhetens ord gjelde mer enn hans egne tanker, meninger og følelser. Og gjennom dette lar seg korrigere, tukte og trøste. Det er dette som heter å høre Herrens røst. Da kan vi bli hjulpet i alt.

Vi ser at Frelserens disipler aldri fikk så fullkommen forstand og tro, i aktsomhet og styrke, at de så kunne lede seg selv, tro og vandre som de burde. Nei, daglig hadde de større eller mindre fall. Men det som gjorde at de fremdeles ble bevart og fikk vokse i nåden, var bare at de var nær Herren. De hørte tross alt Herrens røst, lot seg daglig korrigere, advare, tukte og trøste av ham. På den måten ble alt godt igjen, og slik lærte de alltid mer og mer det de behøvde lære.

Hva var det vel som gjorde at den ulykkelige Judas gikk fortapt? Ikke annet enn at han ikke hørte Herrens røst. Når djevelen sådde det som var ondt i hjertet hans, brydde han seg ikke om Herrens advarsler. Og når samvittigheten våknet i skrekk, lot han ikke noen nådens ord trøste seg. Hadde han bare lyttet til sin barmhjertige hyrdes røst, ville alt kunne blitt lagt.

Derfor; så lenge vi ennå hører Herrens røst, elsker ordet om Kristus, tar det alvorlig til oss for å få Ordets kraft til tro, kjærlighet og gudsfrykt, og lytter til den trofaste vennen som usynlig følger oss og taler til våre hjerter, –. Så lenge skal ingen fiendtlig makt kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus.

For Herren er større enn alle, og han har høytidelig lovet at «Ingen skal rive dem ut av min hånd».